

Гадамер чак тврди да Платон примењује појам „мимесис“ да би нагласио онтолошку разлику између узора и слике. - *Филозофија и поезија*, стр. 33. Он, додаје и да „изворни појам мимезиса уистину омогућује да се легитимише есенцијално преимућство поезије у односу на остале уметности. Овде ипак треба указати на једну значајну разлику између Платоновог и Аристотеловог учења: „Аристотел не дијели с Платоном увјерење да се обичајносни свијет класичног полиса може спасити од пријетеће пропасти појмовним и филозофским освјетљавањем дубље везе између *полиса* и *космоса*, уопште постулирањем парадигматског статуса појмовне структуре људског дјелања, која би била статуирана у истинитијем идеалитету збиљности као мјерилу тога дјелања.“, како каже Перовић у делу *Практичка филозофија*.

Управо у том контексту Платон јасно саопштава *речи Творца*: да би свемир „био стварно свеобухватан, окрените се сада, у складу са својом природом, стварању живих бића, подражавајући ону моћ, коју сам ја имао при вашем постајању.“. Сви ови ставови указују на јавности недовољно познату релацију коју Платон успоставља са појмом мимезиса, а која ни у ком случају није једнострана и строга на површан начин. „Ако однос идеја и појединачности, представљен метафоричком релацијом између слике и узора, бива оправдано схваћен као однос апроксимативног наликовања, и уколико је однос између парадигме и њезине слике одређен „динамичном“, а не „симетричном сличношћу“, тада теза о филозофском *мимесису* као апроксимацији на којему је утемељен и умјетнички *мимесис*, има свој легитимитет.“, што истиче Делија у ”Аргументу сличности”.

Да би се то додатно показало, потребно је указати на још нека места у Платоновим списима, која откривају дубину и комплексност његовог односа према поимању мимезиса и стваралаштва – на пример, Платон помиње сликара „који би насликао узорног човека, најлепшег човека, и који би својој слици дао све што је потребно“; говори о „слепцима“, који „немају никакво знање о бићу сваке ствари, и који у душама немају јасан узор, те нису у стању да на то гледају, као што то чине сликари, као на најчистију истину како би све сводили на њу и посматрали је што тачније могу“ и наводи да је могуће „непрестано гледати на две стране; на оно што је по природи правично и лепо, разборито и томе слично, с једне, и, с друге стране, на оне особине које људи већ имају, па (...) то спајати и